

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4429/2023
03.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., као овлашћеног представника Удружених синдиката Србије „Слога“ Град Ужице, кога заступа Владимир Радовановић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва „Први партизан“ Ужице, кога заступа Василије Поповић, адвокат из ..., ради утврђења преображаја радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 364/23 од 04.08.2023. године, у седници одржаној 03.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 364/23 од 04.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 151/22 од 09.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца као овлашћеног представника Удружења синдиката Србије „Слога“ Град Ужице и утврђено да је радни однос на одређено време који је ББ из ... засновао са туженим Акционарским друштвом „Први партизан“ Ужице уговором о раду број ... од 31.12.2018. године, са свим накнадно закљученим уговорима прерастао у радни однос на неодређено време. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 34.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 364/23 од 04.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 151/22 од 09.11.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда из члана 407. став 1. тачка 4. ЗПП јер је другостепени суд одлучио у оквиру своје надлежности прописане законом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време закључењем уговора о раду 31.12.2018. године на радном месту ... послови друге групе ... . Ступио је на рад 01.01.2019. године а уговор је закључен са роком трајања до 31.03.2019. године. Након тога, тужилац је закључио више уговора о раду са туженим на одређено време и то на истим пословима и то: уговор о раду од 01.04.2019. године, 01.10.2019. године, 01.11.2019. године, 01.12.2019. године, 01.01.2020. године, 01.04.2020. године и 01.07.2020. године. Након наведених уговора странке су закључиле уговор о обављању привремених и повремених послова 01.08.2020. године и након тог уговора још четири уговора о раду на одређено време и то: 01.11.2020. године, 01.05.2021. године, 01.11.2021. године и 01.05.2022. године по ком уговору је тужилац радио код туженог до 31.10.2022. године. По наведеним уговорима тужилац је радио исту врсту посла на радном месту ... послови из друге групе ... као и на радном месту ... послови – ... и то због повећаног обима посла а са пуним радним временом и истим коефицијентом. Рад је обављао у континуитету без прекида почев од првог закључења уговора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца основан. Ово из разлога што се према члану 37. став 1. Закона о раду уговор може закључити на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање напред одређено објективним разлозима који су оправдани рокови или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Према ставу 2. назначеног члана послодавац може закључити један или више уговора из става 1. овог члана и радни однос са запосленим заснивати за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Према ставу 3. прекид краћи од 30 дана не сматра се прекидом периода из става 2. овог члана. Ставом 6. наведеног члана утврђено је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Изведени докази указују на чињеницу да је тужилац непрекидно код туженог радио више од 24 месеца што значи да су се стекли услови да и након протекла тог рока више од пет дана, може се сматрати да је тужилац засновао радни однос на неодређено време, тј. да је дошло до преображаја радног односа са одређеног радног времена на неодређено време. Чињеница је да је тужилац са туженим закључио 01.08.2020. године уговор о обављању привремених и повремених послова. Међутим, према члану 197. став 1. Закона о раду произлази да послодавац може закључити уговор о обављању привремених и повремених послова у ситуацији када су ти послови по својој природи привремени односно повремени, дакле, такви да се обављају краткотрајно (у континуитету или с времена на време) и то тако да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години. Тужилац је све време обављао исте послове из чега произлази да је послодавац овде тужени злоупотребавао Закон о раду, па је рад тужиоца везано за

привремене и повремене послове тако насловио иако се радило о раду на неодређено време. Значи ради се о континуираним пословима који немају сезонски карактер и не представљају рад на одређеном пројекту. При томе, нижестепени судови су закључили да је тужилац члан репрезентативног синдиката а овлашћен представник синдиката има својство тужиоца и странке у поступку у смислу члана 195. став 1. Закона о раду и поступа у своје име и за рачун запосленог који није странка у поступку, што је овде случај али из донете одлуке, уколико је позитивна, запослени извлачи одређена права.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Сагласно наведеном, за примену цитираних законских одредаба потребно је имати у виду да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на пословима (чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду), укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана по истеку 2 године (24 месеца) као у конкретном случају.

У конкретном случају тужилац је у периоду од 22.10.2015. године до 31.12.2017. године закључивао више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, а у питању је период од преко две године непрекидног рада, плус 5 радних дана у коме је тужилац обављао ... послове – ... па и у време када је закључио уговор о повременим и привременим пословима. Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је, у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду, дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, због чега је усвојен тужбени захтев (како је то опредељено тужбеним захтевом). Стога су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужилац засновао радни однос на одређено време те да судови погрешно закључују да није било прекида у смислу одредбе члана 37. став. 3. тачка 3. Закона о раду су неприхватљиви.

Нижестепени судови су правилно утврдили да је тужиоцу радни однос прерастао у радни однос на неодређено време почев од 31.12.2017. године (у складу са тужбеним захтевом).

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. ЗПП, Врховни суд одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић